

Dag 560 – donderdag 10 juli

Het wordt een druilerige thuiswerkdag vandaag. De voorbije dagen steekt er nogal een stevige wind en ik merk dat de twee schelpen van het hondenzwembadje zijn gaan vliegen en nu volgelopen zijn met regenwater. Ze wegen elk een ton en ik zie me genoodzaakt ze ter plaatse in de tuin uit te kippen. Iemand heeft weliswaar geen probleem met het moeras dat op die manier ontstaat en voor ik het weet, wordt het moeras verlegd tot in de woonkamer.

Het wordt een dagje snurken, flokken en maffen voor de viervoeters die gistermiddag uiteindelijk lang alleen hebben gezeten. Maken ze mekaar dan zo moe?

Tegen de avond zien ze me er al wat meer uitgerust uit en nemen we ze mee op een avondstapje. Lagun is nerveus. Hij piept en trippelt ter plaatse in het begin van de wandeling en jammert wanneer we blaffende honden passeren. Jeetje, als dit maar niet de nieuwe trend wordt.

Even later begint hij gelukkig heel nerveus rond te snuffelen en jawel hoor: het was gewoon een dringende grote boodschap. Het kleine grut bedaart weer naderhand.

Dag 561 – vrijdag 11 juli

De voorbije dagen zijn we zo vaak gaan wandelen met Lagun en Max samen dat ik had gehoopt dat er iets van Max zijn enthousiasme zou zijn blijven plakken bij Lagun en dat mijn kleine man niet zo veel schrik meer zou hebben van het harnas. Maar dat was verkeerd gedacht. ☹

Vandaag komen twee collega's van IT vergaderen in ons bureau. Lagun kan het niet laten om hen steeds maar te proberen verleiden tot een spel en gaat voortdurend zijn bal op hun schoot leggen. Wat zijn ze daar blij mee... een bewijlde bal op hun mooie kleren... ;-)

We gaan opnieuw aan het apporteren vandaag maar het vlot echt niet. Lagun snapt mijn gezever niet en ik vind duidelijk niet de juiste manier om het hem duidelijk te maken. Zijn bal komt hij wel terugbrengen tot bij mij maar hij lost hem veel te snel. Hij gooit hem eigenlijk naar me en kijkt me dan aan voor zijn snoep. Het gaat beter met een touwtje maar het is nog geen succes. Niet opgeven Veerle... blijven oefenen met het touw.

's Namiddags komt onze overbuur Peter even dag zeggen. Meer dan een jaar lang liet Lagun Peter, onze vaste treingenoot, Siberisch koud. Meer dan een jaar lang heeft Peter, die ook wel wat smetvrees heeft, Lagun niet aangeraakt, niet aangekeken, gewoon straal genegeerd. Vandaag pakt diezelfde Peter Lagun's bal, hij gooit hem weg, Lagun gaat erachteraan, komt hem netjes presenteren bij Peter. Peter neemt de bal vast, zegt 'donne', Lagun lost. Wat?!?!?! Peter, die helemaal niks van honden af weet, hem lukt het wel?! Ik ben tot in mijn diepste binnenste gekrenkt. Maar ook wel een beetje blij om te zien dat Lagun het wel kan. Het is tenslotte toch zijn voornaamste taak nietwaar...

's Namiddags neem ik Lagun mee op sleeptouw naar de personeelsdienst. Hij laat zich er heel gewillig frotten door 'zijn vrouwen' en wandelt heel netjes met me mee. Ik heb hem weliswaar zijn harnasje aangetrokken omdat ik geen gewone halsband bij heb. Op de terugweg vraag ik Lagun om tegen de muur op te springen waar de knop zit om de schuifdeur naar de lift te openen maar Lagun weigert dienst. Wellicht door dat tuigje hé vriendje. Ik dring niet aan.

Mijn kleine vriend heeft de kunst van het hypnotiseren tot een hoger niveau gebracht. Rasti Rostelli heeft er niks aan. Ik heb Lagun goed geleerd om niet opdringerig om aandacht te komen vragen. Heel goed blijkbaar want onze vriend kan heel alert maar heel beleefd pal naast of voor je komen zitten en je onbeweeglijk aanstaren gedurende een kwartier. Uiteindelijk begeven je lachspieren het wel en krijgt hij toch wat hij wil, maar hij vraagt het zo netjes. ;-)

's Avonds thuis schrik ik me een bult. Ik ben het eten van de twee viervoeters aan het bereiden wanneer ze plots achter me in mekaar hangen. De schrik slaat me om het hart bij het zien van zo twee lieverds die zo gemeen doen tegen elkaar. 'Gelukkig' met veel lawaai en uiterlijk vertoon, ik weet dat het niet menens is en ik kan ze heel makkelijk elk in een hoek krijgen waar ze al even snel terug bedaren. Maar ik wacht toch nog tien minuutjes voordat ze hun bakkie krijgen nu.

Dag 562 – zaterdag 12 juli

Deze voormiddag is het groepstraining van Canisha. Ik beslis om zelf nog eens mee te trainen met Lagun want we hebben te veel achterstand doordat we zelf te veel zijn bezig geweest met trainingen geven in plaats van krijgen. En hoe kan je nu serieus genomen worden als trainer wanneer je eigen hondje nog niet eens correct apporteert?!

We trainen op de plaats van de spelklasjes vandaag en Gerrit zegt dat wie zich zeker genoeg voelt, ook zonder leiband mag trainen. Ik waag het erop. En het gaat schitterend. Lagun doet het echt voorbeeldig. Hij heeft dit ook gemist lijkt me. We doen de voedselweigering, lopen kriskras tussen de andere koppels (enkel wanneer we platjasje Eager passeren krijgt onze kleine vriend het wat moeilijker – en vrouwtje ook dus ;) ). We doen ook alle houdingen, inclusief een 'stay' te midden van de meute honden. Ik ben apetrots. Maar plots is het meneer duidelijk beu. Een van zijn collegaatjes breekt uit en Lagun vindt het er wel leuk uitzien. 'Kom jongens, ik weet hier een vijver zijn! Volg mij!'. Argh...

De training vandaag kadert in een project van "Make a wish". Er is een jong meisje aanwezig wiens wens het was om een hele dag lang diertjes te knuffelen. En daar hebben onze hondjes geen bezwaar tegen! Lagun laat het zich bijzonder wel gevallen en bedelft haar onder kusjes. Ze begint er luidop van te kirren maar Lagun blijft een gentleman en bespringt haar niet in zijn enthousiasme.

We laten Lagun en Max even bij Sabine na de training omdat we zelf (alweer ☹) naar een begrafenis moeten in de buurt. Wanneer ik terug kom, hoor ik dat Lagun een kip heeft gepakt. Neen toch?! En die wilde hij dan uiteraard niet zo vlotjes lossen als zijn bal. Maar er moet toch nog steeds iets over zijn van zijn zachte beet want ik zie het dier op een weijtje verderop ongedeed verder tokkelen. Oef!

Dag 563 – zondag 13 juli

Het is hoogdag in de biker-wereld vandaag. Zowel Harley als de Blue Angels organiseren hun jaarlijks feest. In de voormiddag worden Bart en ik verwacht bij Harley om een stand van de MAG te bemannen. En uiteraard nemen we onze viervoetige fans ook mee. Max en Lagun krijgen elk een motosjaaltje om hun hals en zijn in hun element. Een hele dag bij de baasjes en maar volop genieten van alle aandacht. Toegegeven: Max geraakt iets makkelijker weg met die biker look dan Lagun en krijgt wat meer aandacht maar Lagun laat het ook niet aan zijn hart komen.

Te midden van die honderden ronkende luide motoren blijft mijn lieverd gewoon kalm en nieuwsgierig aan mijn zijde.

Hij doet het voorwaar uitstekend.

Na een voormiddag standwerk voor de MAG op de Harley-dag, nemen we onze twee nieuwste standmedewerkers mee naar de Blue Angels. Er is net een optreden aan de gang en de muziek staat snoeihard maar Lagun lijkt er geen last van te hebben en Max, tja, die is wel al een paar toonhoogtes kwijt denk ik. Maar ik probeer toch zo ver mogelijk van het podium te blijven.

Lagun zal er die middag oog in oog komen te staan met de zwaardere jongens uit de hondenwereld: een Beauceron, een Rottie, Bulldogs, ... maar de kleine man discrimineert niet; iedereen krijgt de platjasbegroeting en een gratis oorspoeling erboven op. En de zware jongens laten het zich welgevallen. Zo slecht zijn ze nog niet hé. En hun baasjes ook niet. ;-)

Dag 564 – maandag 14 juli

Lagun grolt deze ochtend naar Max vanonder de keukenstoel. Alweer terwijl ik eten voor hen aan het maken ben. Ik zet Lagun stevig op zijn plaats. Dit kan ik niet aanvaarden. Ze zullen niet allemaal zo vriendelijk en tolerant reageren op jou gegrommel liefje. En Max, die is toch net dat ietsje zwaarder dan jij...

De rest van het ochtendritueel verloopt vredig en Lagun geniet van de rust die hij krijgt in Brussel aan mijn zijde. Tijd om de batterijtjes terug op te laden!

Lagun mag nog eens mee naar de personeelsdienst. Hij begint intussen goed zijn baan te kennen. Op de terugweg komt een van onze collega's ons tegemoet. Ze is best wel tuk op Lagun maar ziet hem niet al te vaak en begint hem te lokken. Ik maak er gebruik van om er een oefening op aandacht van te maken. Bernadette heeft door wat ik aan het doen ben en voelt zich geaffronteerd. Ze zegt me dat ik niet zo streng moet zijn omdat hij probeerde uit te breken, zij had hem immers geroepen. Grrrrr... dat durft ze ook wel te doen op professioneel vlak. Iemand anders vertellen hoe die persoon zijn job moet doen zonder zelf de job te kennen. Het doet de stoom uit mijn oren slaan maar ik kan het nog opbrengen om haar er vriendelijk op te wijzen dat het voor een persoon in een rolstoel misschien niet zo leuk is wanneer andere personen beslissen in zijn of haar plaats dat de hulphond nu wel eens vrij mag en mag geknuffeld worden. Stilte...

Ik ben best wel trots op mijn kleine man de laatste tijd. Zo staan de vuilnisbakken in ons bureau al bijna een hele week op de grond in plaats van op onze bureaus en Lagun mag dan nog wel nieuwsgierig aanstalten maken van tijd tot tijd om te gaan zien wat er in zit voor lekkers, 1 'pas toucher' volstaat om hem tot de orde te brengen.

Na een paar uurtjes rust neem ik wat quality time voor Lagun en mezelf. En weet je?! De 'fetch-apport' met zijn groene bal lukt helemaal perfect na slechts een paar mislukte pogingen. Lagun gooit de bal eerst in mijn schoot maar ik zorg ervoor dat die eraf rolt zonder hem aan te raken. Lagun weet dat ik snoepjes klaar liggen heb ter beloning en die wil hij zo graag hebben. Hij gooit nog een paar keer gefrustreerd de bal naar mij maar dan plots krijg ik hem toch netjes in mijn handen!

's Avonds komt Gerrit op bezoek. Ik vertel hem over de bal maar hij doorpikt mijn ballon een beetje. Ik mag het nog geen overwinning noemen want Lagun moet de bal vasthouden tot ik effectief het commando 'donne' geef, ook al heb ik de bal ook al zelf vast bijvoorbeeld. ☹ Ik snap het wel hoor maar we komen van zo ver dat ik dit toch al heel wat vond.

Even later ben ik wat afwezig aan het spelen met Lagun en wanneer ik plots beseft dat Lagun wel in een goede bui is en dat het misschien nog wel eens zou kunnen lukken. Ik neem de bal vast in mijn beide handen, Lagun lost niet meteen, ik zeg snel 'donne' en daar heb ik hem dan! En Gerrit heeft het gezien. 10/10! Joepie!

Dag 565 – dinsdag 15 juli

Deze ochtend word ik op een tien minuten durend concert getraakteerd van Lagun. Ik draai een paar keer gefrustreerd rond in mijn bed en ga pas naar beneden wanneer hij stopt. Er is helemaal niks speciaals te zien of te horen. Buiten Max zijn gesnurk natuurlijk maar dat zijn we intussen wel gewoon toch?

Of is het een ochtendhumeur? Iets later zie ik Lagun immers opnieuw lippen trekken naar Max terwijl ik aan het ontbijt bezig ben. Deze keer voeg ik de daad bij het woord. Max krijgt zijn eten apart maar Lagun mag nog een kwartier wachten.

Ik profiteer van mijn thuiswerk om het in modder gedrenkte kussen van Max te wassen. Intussen gaat de bench van Max dan ook dicht. Ik zit ogenblikkelijk met twee mopperende mormels. Ze gaan zo graag in die bench overdag voor een tukje...

Wanneer ik een paar uur later het kussen terugleg, proper gewassen en droog, staan ze allebei al achter me te drummen. Nieuw geurtje of niet.

Ze zijn toch zo schattig.

Totdat...

Ik Lagun iets later aan de andere kant van de draad rond de composthoop zie smullen! Potjandorie! Daarom laat jij tegenwoordig zo stinkende scheetjes allicht en eet je niet altijd je hele kom meer leeg klein grut!

Dat zal ik in de gaten mogen houden!

Dag 566 – woensdag 16 juli

Ik was van plan om de vroege trein naar het werk te nemen maar ik moet me nog eens omdraaien wanneer de wekker gaat en beslis dan toch de trein van een uur later te nemen. Het lukt gewoon niet, ik ben doodop na een nacht bijna niet geslapen te hebben.

Ik hoor een van de woefies huilen beneden kort nadat de wekker voor de eerste keer is afgegaan. Kunnen ze dat tot beneden horen? Mja, Lagun misschien wel.

Het kleine mormel wil niet deze ochtend. Mij niet gelaten lieverd maar je gaat ook niet de composthoop gaan verkleinen, reken daar maar niet op!

Wanneer ik Laguns lijn omdoe om te vertrekken naar het werk, ben ik vergeten erop te letten dat Max niet in de buurt is. Te laat! De overenthousiaste wandelaar van 50 kilo heeft in een mum van tijd Laguns lijn in zijn muil en ontvoert de platjas voor een wilde rit door de living en de tuin. Argh! Ik krijg de lijn echt niet uit Max zijn muil. Dan maar een andere leiband gaan halen, die aanklikken en Max achterlaten met leiband nummer 1. Dat plannetje lukt gelukkig!

Eerst Lagun in de auto en dan snel eerst leiband nr. 1 gaan wisselen voor een stukje brood. Wie niet de sterkste is, moet de slimste zijn nietwaar? ;-)

Op 't werk gaan we nogmaals naar de personeelsdienst vandaag. Een van Laguns fans is nog aan het ontbijten en er staat een bordje met een lekkere boterham op snoethoogte van Lagun. Iedereen in het bureau panikeert meteen en gaat ervan uit dat de boterham verloren is wanneer ze Lagun zien naderen. Maar wat kijken ze verrast wanneer de platjas op 2 cm blijft hangen met verlekkerde oogjes nadat hij een 'pas toucher' heeft gekregen van mij. Je ziet hem trillen van de goesting maar de lieverd is goed getraind en mijn collega kan nog van haar laatste boterham smullen.

Hij is echter super vandaag.

In de namiddag laat ik hem zonder lijn meestappen naar de keuken. We komen heel wat collega's tegen in de gang maar Lagun blijft aan mijn zijde. Smelt! De collega's vielen bijna achterover van verbazing.

Er is een pakje toegekomen aan de receptie voor de vertalers. Ik ga kijken. Het is niet al te groot en goed ingepakt. Zou Lagun dat willen dragen voor mij? Ik zeg de receptionist dat hij het aan Lagun mag geven, geef het commando 'apporte' en vertrek richting bureau. Niet één keer laat Lagun het kleinood vallen! Tot we stilstaan in het bureau natuurlijk. Dan is de platjas er ineens op gebrand het pakje als eerste open te doen. Haha, niks daarvan schat!

Lagun is heel erg alert vandaag voor alles wat in de vanuit ons bureau zichtbare gang achter het tuintje gebeurt. Hij veert ettelijke keren recht om te gaan kijken aan het raam maar zonder bijbehorend concert. Het houdt een mens ook wel op zijn qui-vive.

's Avonds gaan we Max voor een nachtje bij mijn ouders brengen. Border Terriers Kaprice en Douchka komen immers een nachtje logeren om te zien of dat klikt met mijn lieverd. Ik heb er het volste vertrouwen in maar nu nog de bazinnetjes overtuigen natuurlijk.

Lagun speelt enorm fel met de oudste van de twee. Bazinnetje is een beetje ongerust en vreest dat haar oude dame niet voldoende rust zal krijgen. Ik stel haar gerust dat Douchka nog geen tekenen vertoont dat ze zelf het spel wil stopzetten en toon meteen dat ik mijn viervoeter ook wel onder controle heb. Ik roep Lagun bij me en laat hem liggen. Voilà, zo simpel kan het zijn. Ze is onder de indruk dat Lagun luistert zelfs met al die opwinding in de buurt en laat al iets geruster haar lievelingen achter bij ons.

We maken een late avondwandeling met het drietal. Ik neem de twee Terriers en Bart gaat met Lagun op stap. Kaprice gaat extreem te keer bij het zien van kat. Zo lelijk heb ik een hondje nog nooit zien doen. Ik ben ervan overtuigd dat er niks van die kat zou overschieten als ik Kaprice zou lossen en de kat lijkt dat ook aan te voelen en smeert em.

Hopelijk steekt ze Lagun niet aan met dit gedrag. Hij is sowieso ook al niet al te beleefd tegenover zijn kattige collegaatjes.

De Terriers zijn het gewoon om in de slaapkamer van de baasjes te slapen. Ze mogen dat dan ook doen bij ons. Ik verwacht een steek van jaloezie van Lagun maar neen hoor, het vormt geen enkel probleem voor de kleine man. Misschien is hij wel blij met de rust.

Dag 567 – donderdag 17 juli

Iedereen heeft – tegen de verwachtingen in – goed geslapen.

Ik ga meteen een ochtendwandeling maken met de 3 samen en dat verloopt prima.

De twee dames krijgen te eten in de keuken en Lagun in zijn bench. Mijn kleine grut vertrouw ik niet helemaal wanneer er eten en andere viervoeters in de buurt zijn. Vreemd toch, een hondje dat zo lang zo slecht heeft gegeten en dat nu zo zou schermen voor zijn kom...

Lagun probeert om zijn kom om te gooien in zijn bench maar ik laat het niet toe. Gelukkig volstaat een strenge 'non' en kan ik hem in de bench laten. Het duurt 20 minuten maar uiteindelijk eet hij netjes.

Ik laat hem vrij en hij is al veel rustiger met Kaprice en Douchka dan gisteravond toen Nathalie er nog bij was. Douchka is dan ook helemaal anders dan toen haar vrouwtje er was, ze is precies ook banger van Lagun. Ze blaft een keer en Lagun snapt de boodschap, hij laat hen met rust. Kaprice voelt zich echt niet op haar gemak en schuilt voortdurend onder de tuintafel. Toch denk ik dat de stress moet meevallen; ze hebben toch allebei gegeten, ze genieten van mijn knuffels en ze gaan heel graag mee op wandeling, ook met Lagun bij hen.

Lagun blijft de hele dag aan mijn zijde. Hij houdt zich afzijdig van de dames. Hij zou volgens mij wel functioneren als hulphond in een gezin waar ook gewone honden aanwezig zijn. Hij luistert immers naar mij en blijft aandacht houden voor mij maar hij kan ook spelen met een andere hond.

Over de middag ga ik boodschapjes doen in de Okay op het dorp. En ik neem Lagun voor de eerste maal ook mee naar daar. Het is een tijdje geleden dat ik met hem naar een winkel ben geweest. En dat zal ik geweten hebben... zeker daar ik ongewapend ben. Ik ben zijn snoepjes vergeten. Dom Veerle. Het kleine grut doet plots alsof hij niet meer weet wat 'pas toucher' betekent en wanneer ik hem laat zitten aan de kar, zijn lijn vastmaak aan de kar voor de zekerheid en zelf tien meter verder stap, sleurt hij de kar met de hele inhoud mee door de gang. En uiteraard staan we in de rayon met wijn... vol breekbaars dus. Als bij wonder sneuvelt er niks. Zuchtje, dit zullen we maar beter snel en vaak herhalen nog.

's Avonds komt Nathalie haar lievelingen terug oppikken. Er zijn geen akkefietjes meer geweest tussen Lagun en de twee dames. Ze zijn tot een vredig pact van naast mekaar bestaan gekomen lijkt me. Tot... Nathalie op ons terras zit natuurlijk. Je ziet Douchka zo groeien voor je ogen en wanneer sociaal geval Lagun ook eens hallo wil gaan zeggen aan Nathalie, krijgt hij de volle lading en kan hij bijna niet anders dan terug knappen om zich te verdedigen. Het gaat weer luid maar ook deze keer zijn er geen gewonden. Raken ze mekaar eigenlijk wel met hun tanden vraag ik me af? Je zou het eigenlijk eens moeten filmen om dan te kunnen inzoomen hé. Vechten voor mietjes. Gelukkig.